

Jeg har noget at sige om alle mine graviditeter og fødsler, hvor systemets frygtbaseret tilgang desværre har boret sig dybt i mig med store langvarige konsekvenser. Men vil forsøge at holde mig kort, og derfor skriver jeg kun om det værste jeg har oplevet, som foregik under min anden fødsel.

Det skulle have været en dejlig hjemmefødsel, lige ind til jordmoderen kom. Det er voldsomme ting hun udsatte mig og mine børn for, så derfor vil jeg forsøge at gøre det kort og uden så mange detaljer. De mest grelle ting hun udsatte mig for, var at hun 1) tvang en såkaldt vaginal undersøgelse på mig. Hun kommer ind i mit hjem og konstaterer, at det skal hun gøre. Hun havde ikke set mig i øjnene, hun vælger at overse alle mine tegn på hvor langt jeg var i fødslen (jeg fødte en halv time senere, så der var INGEN grund til at lave en vaginal undersøgelse på mig), hun vælger aktivt at være fuldstændig ligeglad med, at hele min krop råber NEJ til at skulle have lavet denne 'undersøgelse', det er hende meget vanskeligt at få mig om i den position, hun gerne vil have, da min krop kæmper imod, samtidig med at jeg har galopperne veer. Min krop går på et split sekund, fra at have det dejligt med dejlige veer til at skrig af smerte. Hun forsøger at trænge op i mig, men mine veer gør det svært for hende og hun bliver tydeligvis meget irriteret på mig. Og da hun voldsomt trænger op i mig med vold, går jeg i chock og mine veer stopper. Der ingen informeret samtykke. Det var så voldsom en oplevelse og groft vold, at min krop og mine hænder dirrer, bare at jeg skriver om denne oplevelse igen.

2) Da jeg skal føde min datter, vælger hun at gøre mit føderum til et observerende læringsrum. Dette var voldsomt grænseoverskridende, i strid med al sund fornuft og viden om hvordan en fødsel forløber bedst og ukompliceret. Hun valgte bevidst at overhøre alle mine råb om hjælp, da hun udelukkende havde fokus på den jordmoderstuderende og kommenterer det der skete for mig, som var jeg er dyr eller et objekt. På denne måde vælger hun bevidst, at bringe mig og min baby i fare. Tilsidst indser jeg, at jeg er alene og at de ikke er kommet for mig, så jeg vælger at føde selv og det gør jeg så, mens de ser på, iagttager og kommentere. Der var ingen informeret samtykke.

3) Jeg får ikke lov til at bonde med min baby, da hun lige er kommet ud, men bliver i stedet hastet på, at NU skal jeg UD af det fødekar, for moderkagen må IKKE fødes i vand. Der er ingen samtykke her. Denne hasten på en nybagt mor, og indgriben i denne sårbare tid lige efter et barn er blevet født, ved vi kan skabe en blødninger, eller det der er værre, foruden at det kan ødelægge relationen på mor-barn på lang sigt, eller kan gøre amning svær. Igen sætter hun mig og min barns liv i fare. Hun hiver moderkagen ud af mig uden samtykke, hvilket har sat som endnu et traume.

4) Jeg vil fortælle meget kort om og uden detaljer, da jeg så skal sys. Dette er det mest traumatiserende for mig under dette lange forløb. Den studerende bliver instrueret i at sy mig - igen uden samtykke. Jeg bliver syet uden nok bedøvelse i alt for lang tid. Jeg vrider mig, græder og ber om STOP og PAUSE i smerte - mange gange. Dette bliver overhørt ind til jeg rejser mig fra liggende til siddende med min nyfødt på maven - da jeg ikke kan mere. Hvortil jordmoderen for første gang ser mig i øjnene og fortæller mig, at nu skal jeg ligge mig ned, for hun har en saks mellem mine ben og kan gøre som hun lyster. Jeg går i chock, mit system lukker ned, da jeg har forstået at nu handler det om liv og død. Denne syning giver mig ikke kun psykiske konsekvenser, men også fysiske.

Det var så voldsomt, at jeg lukker for hele mit system i ca. et år, før jeg tager kontakt til nogen for at snakke om det. Og det tager mig endnu et år bare at folde det ud. Jeg har brugt mange

selvbetalte psykolog- og fysioterapeut timer og har stadig et voldsomt traume, der til tider bluser op.

Til slut vil jeg nævne én ting mere. Og det er, at denne jordmoder har løget i hele min journal og har undladt at fortælle om alle hendes overgreb. Og da jeg så bliver gravid tredje gang og påtaler det, bliver jeg gaslightet og til sidst smidt ud af deres ordning, fordi jeg ikke vil risikere at møde eller føde med min overgrebsperson.

Så Lise Lotte Torvin Andersen, har IKKE ret, når hun giver indtryk af, at det kun sker meget sjældent.

Pga. mine mange negative oplevelser (som desværre er flere end dem jeg skriver om her) og med alle de fødselshistorier, jeg efterhånden har hørt, så er jeg blevet klar over én ting. Og dét er, at hvis jeg bliver gravid og skal føde igen, så bliver det uden en offentlig jordmoder tilstede. Andet er simpelthed for farligt for mit barn, mine børn, hvis de er tilstede, og mig selv. Det er sikrest at føde selv.

Jeg synes, det er vigtigt, at sundhedsvæsenet fremover sikrer pigers og kvinders menneskerettigheder. At der ikke stilles spørgsmålstegn ved pigers og kvinders ret til egen krop. At piger og kvinder bliver respekteret som mennesker. At gravide, fødende og kvinder i den tidlige postpartum bliver behandlet med en værdighed, omsorg og ekspertise, som signalerer, at de selvfølgelig kender deres krop og baby bedst og derfor ved de bedst. At sundhedsvæsenet arbejder kvinde-centreret, tror på kvinder og har tillid til kvinder og fødslen. Og til slut, at de dropper heksejagten på private jordmødre og kvinder i det hele taget - dette skaber ikke tillid.